

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3213 fg.)

Lovforslaget sættes under Forhandling.

Forslagsstilleren (*Oscar Hansen*):

Kernen i dette Lovforslag findes i § 1, de første to Punktummer, som gaa ud paa, at Enker efter Apotekere med personligt Privilegium for Fremtiden ikke kunne fortsætte Apotekets Drift, og naar en Apoteker med et personligt Privilegium afgaar ved Døden, skal Privilegiet straks opslaaes vakant. Det er disse Punkter i Lovforslaget, som for mig ere de vigtigste, og som have bevirket, at jeg her fremtræder som Talsmand for dem, der ere mere direkte interesserede i at faa en Ordning paa disse Forhold. Saaledes som Forholdene ere i Øjeblikket, maa de siges at være meget lidet stemmende med Monopoliseringssystemet. Man kunde tænke sig enten at give Apotekernæringen fuldstændig fri, og der var maaske mange, der vare tilbøjelige til at mene, at dette var en Udvej, som havde meget betydelige Fordele, eller ogsaa at man beholdt et Monopol for derigennem at sikre Befolkningen Adgang til fuldtud værdifulde Lægemidler. Men Forholdene ere saaledes nu for Tiden, at 20—25 pCt. af de Apoteker, som drives paa personligt Privilegium, drives af Enker, og derved lide af Manglerne ved begge Systemer, uden at nogle af de Fordele, som findes ved hvert af Systemerne, komme frem. Hvis man ikke ønsker at gaa ind paa at give Apotekernæringen fri, men derimod ønsker, at Monopoliseringssystemet skal opretholdes, maa det være billigt at fordrø, at Bevillingen bliver effektiv, d. v. s. at Bevillingen paa at drive et Apotek kun kan indehaves af en Person, der besidder de personlige Kundskaber og tilbørlige Egenskaber til at drive et Apotek, thi kun paa den Maade kan man opnaa den Fordel, man ønsker ved Monopoliseringssystemet, nemlig at yde Befolkningen den bedste Garanti, man er i Stand til at yde, derved, at Lægemidlerne tilberedes og fordeles gennem fuldstændig sagkyndige Kræfter. Men de Enker, der nu sidde og drive en hel Række af Apoteker, ere ikke sagkyndige; de mangle de Forudsætninger, som skulle til for at erhverve en Apotekerbevilling, og selvfølgelig ogsaa de Forudsætninger, der skulle til, for paa forsvarlig Maade at drive et Apotek. Dette er Uret lige over for Befolkningen, og det er ogsaa Uret over for den Kreds af Mænd, som søger at erhverve sig

den tilstrækkelige Uddannelse, som kan gøre dem berettigede til at opnaa et Apotekerprivilegium. For Tiden er Forholdet saaledes, at en farmaceutisk Kandidat i 25 à 30 Aar skal arbejde i anden Mands Tjeneste, skal altsaa i sine bedste Manddomsaar udføre et Arbejde der er uselvstændigt, og som gaar paa en andens Ansvar. Det er naturligvis Grunden til, hvad jeg bemærkede allerede ved Lovforslagets Forelæggelse, at man i farmaceutiske Kredse betragter Muligheden for at komme bort fra det System, at Enker drive Apoteker, som en virkelig Fordel. Medens altsaa den fuldt ud habile Mand skal være uselvstændig, være i en anden Mands Brød i 25—30 Aar, inden han kan blive selvstændig, kan en ung Dame ved blot et halvt Aar at være gift med en Apoteker erhverve sig den Bevilling, som de sagkyndig uddannede Mennesker skulle være næsten en Menneskealder om at erhverve sig. Man har i Virkeligheden to Slags Apotekerbevillinger. Den ene Slags hviler paa den farmaceutiske Uddannelse, og den anden Slags hviler paa Giftermaal. Den ene Slags bortgives fuldtud af Justitsministeriet; den anden Slags bortgives i det væsentlige af et elskende Hjerte i Forbindelse med en Præst. Det er selvfølgelig overordentlig kønt; men det ligger ikke i Monopolets Teori, at man ad den Vej, ved et halvt Aars Ægteskab eller lignende, kan erhverve sig Tilladelse til at drive et Apotek. Jeg har en Gang truffet paa en gammel Præst, som var 80 Aar. Han ægtede en ung Dame og sikrede hende derved Pension. Apotekerne have optaget Skikken fra Præstestanden. De, der tilberede vore aandelige Lægemidler, og de, der tilberede vore legemlige Lægemidler, synes paa dette Punkt at supplere hinanden. Som sagt, det er ganske overordentlig smukt og meget human over for Enkerne, men det giver ikke Befolkningen den tilbørlige Garanti for Apotekets Drift.

Man kan nu sige, at en Enke, der driver et Apotek, skal drive det ved Hjælp af en Bestyrer; det er hun forpligtet til, og i det hele og store er det Befolkningen ligegyldigt, om et Apotek drives af en Enke ved en Bestyrers Hjælp eller af en sagkyndig Ejer. Hvis det skulde vise sig, at det i Virkeligheden er Befolkningen ligegyldigt, kunde man en smuk Dag vaagne op paa en uhyggelig Maade til en ganske anden Erkendelse af dette Forholds Værdi. Hvis det endda var Ministeriet, der ansatte Bestyreren og fastsatte hans Lønning, kunde man til Nød forstaa det, om det end